

ringer, som bleve givne ved Lovforslagets Fremføttelse, henvist til de bestaaende vanskelige europæiske Forhold samtidig med, at der udtaltes, at vi stode i et venstabeligt Forhold til alle de europæiske Magter, og man vil ligeledes erindre, at Ministeren bestemt hævdede, at han ikke her i Salen ved Iste Behandling vilde give Oplysninger om, hvad der forstaaes ved de europæiske Forhold, men at han var villig til at gjøre det i Udvalget. I Henhold dertil har der nu i Udvalget fundet Forhandling Sted; men der er ikke, som der siges her i Betænkningen, oplyst Noget som helst, som kunde give Anledning til en saadan extraordinær Fremgangsmaade fra Regjeringens Side. Der har ikke fundet nogen Henvendelse Sted fra venstabelige Magter, ja der er end ikke foregaaet Noget, som kunde indicere, at en Krig var nærførestaaende. Ja, det er endog saa blevet sagt, at hvis der stod en Krig for Døren, vilde disse Foranstaltninger ikke have passet, idet der maatte have været truffet andre Foranstaltninger, som hurtigere kunde gjøres færdige, og ikke Foranstaltninger, som vilde tage 2 eller 1½ Aar, inden de bleve færdige. Nei, det, der sigtes til ved denne Udtalelse, ved Lovforslagets Forelæggelse, vanskelige, faretruende europæiske Forhold indskrænker sig til, hvad vi have vidst gennem en Række af Aar, at der var Mulighed for, at der en Gang kan opstaa en europæisk Krig. Jeg tror ikke, at jeg overdriver det ved at betegne det saaledes, at Faren indskrænker sig til, at der er Mulighed for, at der en Gang opstaar en europæisk Krig, hvad vi altid have vidst; det er det, man her påberaaber sig som Argument for en Foranstaltning af den Natur, som her er fket. Jeg tror ikke, der er Tvivl om, at dette ikke paa nogen Maade kan henregnes til, hvad der kan kaldes for paatrængende eller særlig paatrængende Omstændigheder, som kunde foranledige en Regjering til i et saa stort Spørgsmaal som dette og i en Sag af saa stor finantfiel, militær og politisk Betydning at handle paa forventet Tillægsbevilling. Men dette vil under alle Forhold, selv om der ikke havde fundet nogen Udtalelse Sted fra Folkethingets Side, og selv om Thinget aldrig havde givet nogen som helst Tilfjendegivelse af, hvorledes det ansaa det for rigtig at løse eller ordne Forsvarssagen i negativ eller positiv Retning, være absolut ujemlet i konstitutionel Praxis, om Regjeringen blot paa den almindelige europæiske, politiske Betragtning havde taget denne Sag op, saaledes som den har gjort, altsaa blot naar vi tage Hensyn til det finantfielle; men nu foreligger der ovenikjøbet en bestemt Ud-

talelse fra Udvalgets Side og en Udtalelse, som er godkjendt her i Folkethinget umiddelbart forinden, hvorigennem det siges, at Folkethinget bestemt modsætter sig og ikke blot forlaster det store Forslag om Kjøbenhavn's Befæstning, men nedlægger Indsigelse mod de Befæstninger, som under ministeriel eller privat Ledelse maatte foretages uden Rigsdagens Samtykke, altsaa udtrykkelig saa klart og bestemt som muligt modsætter sig, at der her handles paa forventet Tillægsbevilling, og modsætter sig særlig, at det, der sker, gaar i Retning af Kjøbenhavn's Befæstning. Under disse Forhold er det klart nok, at der her ikke blot er handlet i Strid med almindelig konstitutionel Praxis, men at der er handlet ligesom paa Trods af Folkethingets og Repræsentationens klare og tydelige tilfjendegivne Mening i et Spørgsmaal, som var Gjenstand for Forhandling, hvor altsaa Lovgivningsmagtens ene Faktor — den med de andre ligeberettigede Faktor — har udtalt, at i den Retning maatte Løsningen ikke gaa; skøndt man endnu ikke var kommen saa vidt i disse Forhandlinger, at man angav positivt, i hvilken Retning der skulde gaa, var det dog udtalt, at i den Retning maatte man ikke gaa. I den Sag har Regjeringen netop lige stil mod denne Udtalelse og netop i den Retning, som Folkethinget havde modsat sig, løst Spørgsmaalet paa forventet Tillægsbevilling. Hvis man skulde finde et Exempel paa et flagrant og utvivlsomt Brud ikke blot paa vor Forfatning, men paa enhver konstitutionel Praxis, saa kunde man ikke tænke sig noget bedre Exempel end dette, uden Grund og mod en udtrykkelig Tilfjendegivelse af Folkethinget at løse et stort og i militær, finantfiel og politisk Henseende dybt indgribende Spørgsmaal ved en egenmægtig Handling fra Regjeringens Side. Det er det, der her er fket under Navn af forventet Tillægsbevilling, en Tillægsbevilling om hvilken man vidste, at man ikke nogenstunde kunde vente at faae den givet; og det, der her er fket, er saa meget mere mærkeligt, som der ingen Grund var til at gaa den Vej. Naar Regjeringen ansaa det for nødvendigt at lade nogle Arbejder af mindre Omfang blive satte i Værk, inden dens Forsvarslove bleve vedtagne, og inden man kom til almindelig Enighed mellem Lovgivningsmagtens Faktorer om Forsvarssagens Ordning, saa var der al mulig Grund til at forelægge dette inden den Iste April, da Regjeringen vidste, at den vilde slutte Rigsdagen den Iste April. Det er oplyst gennem Forhandlingerne mellem Ministeriet og Udvalget, at Ministeriet havde alle Planer